

Till dig som vet hur man reser sig upp och går.

Det var kvällssol när jag kom. Ett gyllene täcke över åkerlapparna längst vägen. Jag tyckte att det var så vackert, nytt för ögat men som ett minne för människan i mig. Jag är mätt på Stockholm. Min mormor säger att ända sedan jag var en liten flicka har jag blivit överväldigad och stressad av att vara i folkvimmel. Där är det så många saker som tävlar om sinnessens uppmärksamhet. Det låter, luktar, pulserar och rör sig i en takt som aldrig varit min egen. Trots att jag försöker anpassa mig så blir jag bara en förvirrad främling som stapplande imiterar rytmer som min kropp inte behärskar. Det lämnar mig orkeslös och längtande efter ensamvarandet. Ju äldre jag blir desto starkare växer sig detta behov utav att få umgås med mig själv. Och hon är inget pjåkigt sällskap, tvärt om kan hon vara väldigt underhållande när hon lägger den sidan till.

Med henne är jag nu på semester. Jag har precis nått min destination, Gotland. Det är ett gott land. En fin ö fylld med musik som passar mig bättre, rent rytmiskt. Det är helt enkelt lite mer taktfullt försiktigt i sin framtoning. Igår stod jag på gårdsplanen till huset och vilade ögonen på fasaden. Det är ett rött hus med vita knutar. Det känns så självklart svenskt, att det ska vara just så. Färgat av historien och våra rötters palett. Min blick sökte de vita knutarna, tacknocken och den högsta punkten på boningshuset. Alla dessa knutar som hållit familjer samman och samlade under samma tak. Knutar byggda för att hålla ihop, rama in och ge stöd. Sen tänkte jag inte längre för klockan var sen och jag ville in och dricka kaffe under just det taket. Här finns det gott om rum för tankar. Jag behöver det utrymmet och de som bor här delar gärna med sig. Här är man ingen främling utan en gäst. Det är en väsentlig skillnad.

Både kloka och mindre kloka människor har sagt mig att man aldrig ska försöka fly undan saker. Jag undrar om dem vet vad dem pratar om. Finns det skäl att fly bör man ju agera. För om man redan har fäktats eller försökt förlåta sakernas tillstånd finns det smalt om andra utvägar än att ta till flykten. Jag skrev en gång att det är en fin linje mellan att älska och ha ångest. Kanske behöver man läsa mer av texten för att förstå hur jag tänkte, men nu slår det mig att det är en lika fin linje mellan att fly och ha semester. Hur man än reser har man ju något bakom sig. Varför man reser skulle kunna vara pudelns kärna, men inte i mitt fall. Jag är faktiskt bara jävligt trött på Stockholm.

Sig själv har man alltid med sig och inte behöver man resa varken länge eller långt för att upptäcka nya sidor av sig själv. Ibland behöver man bara en liten knuff utifrån för att förstå att öppna ögonen inåt. Jag behöver ofta en knuff eller rak höger. Uttrycket att bli hemmablind passar utmärkt på mig. Sen så hittar jag kanske något nytt i mina vrår och blir lite paff och förvånad, men jag orkar sällan stanna och lyssna. Jag har som oftast väldigt ont om tid nämligen. Men nu har jag semester. Med öppna ögon och öron promenerar jag nu längst grusvägen i Lau. Det låter av kor, gräsklippare och lövsus. Just nu. Inga ljud är för evigt och tur är väl det för ikväll har jag bokat biljetter för att lyssna till något helt annat. Hon heter Theresa Andersson. Hon har lånat mina öron många gånger och givit dem tillbaka i gott skicka, jag har förtröstan.

På båten över fann jag mig själv sittandes bredvid en pratsjuk tant. Hon inledde med att fråga vart jag hade köpt mitt kaffe och fortsatte med att fråga mig om jag händelsevis visste ifall det fanns en buss från kajen som gick in till centrala Visby. Vart jag hade köpt kaffet visste jag men huruvida det fanns bussar i

anslutning till båten var det värre med. Hon skulle visst hälsa på en av sina döttrar i Visby. Familjen var inte därifrån men hade flyttat dit förklarade hon. Jaha, sa jag. Vi satt precis utanför ett lektrum i båtens cafeteria och hon påpekade att det var hemskt många av denna mindre modell människor och frågade mig om det alltid stod till på det viset på de här båtarna. Nu vet jag inte riktigt varför damen frågade på som om jag vore någon slags expert på busstabeller passagerarstatistik. Jag tänker att barn också behöver och har rätt till semester, men det säger jag inte. Istället svarar jag att jag inte vet men påpekar att vi ju sitter precis utanför en plats som helt tydligt är avsatt för just barn. Hon nickar sakta och jag vet inte om hon är besviken på att jag istället för att ge henne sakkunnig information endast pekat på det uppenbara. Annars var resan över helt i sin ordning om än lite enahanda. Jag lyckades slumra till sittandes en stund efter kaffet. När jag vaknar sitter tanten kvar, nu med en kopp kaffe, och tittar lite missmodigt på barnen som springer förbi. Det är väl helt enkelt olika länge sedan man själv var ett barn.

Jag går sällan barfota. Jag kan nämligen inte bestämma mig för om jag tycker om det eller inte. Så jag provar lite nu på morgonen och går över gårdsplanen med en cigarett i mungipan och känner efter. Då minns jag att jag som barn trampade på en geting och fick taggen in i foten. Det gjorde våldsamt ont och var min födelsedag. Men här har jag än så länge bara sett en och annan humla. Om man bara väljer sina steg noga kan man nog gå omkring precis så här. Den kvällen for vi till norra delen av ön för att lyssna till Theresa. Det vart precis som väntat ganska fantastiskt i alla bemärkelser. Egentligen kunde det nog inte bli bättre. Jag blev både berörd och förförd av nya och gamla toner. Jag kysste min vän på axeln, glad för att vara där och lika mycket för att jag inte hade några ord. På vägen hem körde vi på en kanin.

Efter att ha legat en stund på golvet i köket bland katter och skålar satte vi oss vid köksbordet. Du får bli arg, lovade hon, men jag är orolig över att du söker näring på fel ställen. Det vart lite tyst vid bordet men efter en stund svarade jag att hon kanske hade rätt. När jag tänkte på det framstod mitt sätt att fara fram med mig själv som ganska ogenomtänkt. Du borde skaffa dig en hobby, kanske knyppla, sa hon. Någon knypplare blir jag nog aldrig men jag somnade den natten förvissade om att det bredvid mig vilade en själ som vill mig gott. Jag tänkte mycket den natten, väninnan hostade mest.

Dagen efter åkte vi till Herta. Min förkylda vän låg bredvid ett paraply på stranden medans jag stod parkerad länge och väl med det grunda vattnet guppande vid låren. Utsikten var ögonbedövande. Det kom lite jäklar anamma över mig där jag stod. Jag fäste blicken vid horisonten och tänkte att nu döper jag mig. Inte i någon fars, sons eller helig andes namn utan i kärlekens. Det räcker gott åt mig. Jag lät vattnet omfamna mig och tittade inte tillbaka när jag började stega upp mot stranden. Har du läst ut den spännande boken, frågar jag min väninna. Jo, svarar hon, redan igår. Aha, säger jag, jag döpte mig just lite. Tre gånger, frågar hon. Nä, en räcker, svarar jag. Och det gjorde det.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Starfish-Aura med Poeter.se id #15477 innehar upphovsrätten